

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci **žalobce J.K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín proti **žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 29. 11. 2016, č.j. KrÚ 81896/2016/ODSH/14,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou podanou soudu dne 19. 1. 2017 domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1, písm. f), bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Tohoto přestupku se žalobce měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 17. 7. 2016 okolo 17.47 hodin, v Pardubicích, na silnici I/36 na 22,5 km, ve směru jízdy na Chrudim, jako řidič motorového vozidla tovární značky VW Passat, registrační značky XY, řídil vozidlo

rychlostí 130 km/h, přičemž dovolená rychlost byla v místě 80 km/h. Po odečtení odchylky byla nejnižší naměřená rychlost stanovena na 126 km/h, za což byla žalobci uložena pokuta 5.000,-Kč a uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel po dobu 6 měsíců. Rovněž byla uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení.

Žalobce v žalobě namítl, že: i) Správní orgán prvního stupně nerespektoval jeho včasnou písemnou omluvu z nařízeného ústního jednání. Jednalo se o první omluvu v dané věci, postup správního orgánu byl příliš přísný. ii) Odvolací správní orgán nevyvrátil tvrzení žalobce, že v době spáchání přestupku vozidlo neřídil. Odvolací orgán měl tuto námitku vyvrátit, pokud tak neučinil, narušil práva účastníka. iii) V přestupkovém řízení nebyly žalobci prokázány materiální znaky jednání, tedy to, že svým jednáním kohokoli ohrozil i narušil veřejný zájem. K tomu odkázal na část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 104/2008-45 ze dne 14. 12.2009.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření zcela odmítl to, že by se nezabýval námitkami žalobce, jak byly uvedeny v žalobě. V rozhodnutí s uvedenými námitkami dostatečně vypořádal, včetně otázky materiální stránky přestupkového jednání. Rovněž připomněl, že námitku spojenou s nerespektováním omluvy žalobce v odvolacím řízení neuvedl, a správní orgán prvního stupně svůj postup řádně odůvodnil. Dále konstatoval, že omluva nebyla jakkoli doložena, zmocněnec žalobce vystupuje v daných věcech opakovaně, žádá o omluvy, řízení protahuje, jeho postup je účelový

Krajský soud přezkoumal v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), žalované rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Při rozhodování o přestupku vycházel správní orgán I. stupně z úředního záznamu policistů ze dne 17. 7. 2016, záznamu o přestupku včetně fotodokumentace, z oznámení přestupku ze dne 17. 7. Žalobce oznámení o přestupku podepsal bez písemného vyjádření. Dle zasahujících policistů ústně uvedl, že skutku lituje.

Z ústního jednání před správním orgánem se žalobce omluvil – byl zastoupen zmocněncem, který opakovaně řidiče přestupce zastupuje a staví obranu na nepřipadných tvrzeních, čímž přestupkové řízení stěžuje. Zmocněnec písemně v omluvě současně namítl potřebu přesného zjištění místa spáchání přestupku a dále požadoval prokázání materiálních znaků přestupku (místo spáchání, pohyb chodců, hustota provozu, atd.). Nenamítal, že by vozidlo neřídil. Navrhl doplnit dokazování výsledkem policistů a rovněž dále dokazovat okolnosti měření rychlosti.

Správní orgán omluvu jako nepodloženou a účelovou neakceptoval a uznal žalobce vinným a uložil shora citované sankce. Své rozhodnutí řádně odůvodnil, zejména co se týče určení místa přestupku, materiální stránky přestupku a též splněných podmínek pro řádné uznání provedeného měření rychlosti. Jiné dokazování, navržené žalobcem neprovedl, neboť je shledal nadbytečným.

Proti rozhodnutí o přestupku podal zástupce žalobce odvolání, ve kterém po doplnění opětovně namítl neurčitost místa přestupku, použití nejasného značení zákonné úpravy, nevyvrácení vzniklých pochybností a opětovně otázku materiální stránky přestupku.

Žalovaný se pak v žalovaném rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami uplatněnými v odvolání, přičemž je třeba konstatovat, že žalovaný považoval skutkový stav věci za dostatečně zjištěný s tím, že rozhodnutí o přestupku splňuje požadavky kladené na výrokovou část rozhodnutí příslušnými ustanoveními právních předpisů (zákon o přestupcích, správní řád), rovněž se tak rozsáhlým způsobem vypořádal s námitkami totožnosti pachatele přestupku, místa přestupku a též s námitkou materiální stránky přestupku.

K žalobním bodům je třeba uvést, že není účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí opakovaně zkoumat závěry, které učinily správní orgány, pokud byly řádným způsobem a dostatečně odůvodněny. Již shora soud uvedl, že zástupce žalobce (před tím zmocněnec) zastupuje řidiče – přestupce opakovaně. Svým postupem a vznesenými námitkami se snaží vytvářet podmínky stěžující správní řízení a spekulativním způsobem maří postup a závěry správních orgánů.

V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS). V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku. Žaloba nemohla být úspěšná, neboť žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Správní orgány vycházely především z oznámení o přestupku sepsaném orgánem Policie ČR, která žalovaný podepsal. Žalovaného totožnost byla na místě policisty zjištěna. Dále měly k dispozici dokumentaci přestupku a vyjádření policistů. Správní orgány tak vycházely z dostatečných podkladů ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (§ 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, dále jen „správní řád“). Přičemž žalobce měl možnost své námitky uplatnit též při ústním jednání, při kterém byly tyto důkazy provedeny, a mohl je tedy zpochybnit již v přestupkovém řízení. To však žalobce neučinil.

Námitka, že žalobce vozidlo neřídil, není důvěryhodná a soud ji považuje za účelovou. Žalobce ji vznesl až v řízení před soudem. Na místě spáchání přestupku policisté řidiče vozidla zastavili a ověřili jeho totožnost, řidič se pod oznámení podepsal. Soud tedy považuje uvedenou námitku za vyloučenou a zcela nepřípadnou.

Soud zde považuje za nutné ujasnit pojetí zásady oficiality v přestupkovém řízení. Tato, jako v jiném správním řízení, znamená, že důkazní břemeno je na správním orgánu. Pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů v dostatečné míře zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznamena, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé

dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Žalobce tak zůstal jen v rovině tohoto účelového zpochybnění (už jen tím, že jej uplatnil až v pozdější fázi řízení), které nemohlo v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o přestupkovém jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady. Pochybnosti žalobce nelze považovat za takové, které by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Soud není povinen provést dokazování již provedenými důkazy, resp. jejich opakováním za účelem vyvrácení této ničím nepodložené hypotézy a spekulace žalobce.

Nepřípadná je námitka žalobce, že byl poškozen na svých právech tím, že nebyla uznána jeho včasná písemná omluva z nařízeného jednání. Již správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, že omluva byla sice včasná, avšak nedoložená. Toto zhodnocení odpovídá skutečnosti. Žalobce se nechal o své vůli zastoupit obecným zmocněncem, který uvedený obstrukční postup využívá opakovaně. Ústních jednání (se patrně pro časovou náročnost – zastupuje větší počet klientů) se neúčastní, vznáší nesmyslné požadavky a obranu staví na zvrácených argumentech. Soud v postupu orgánu prvního stupně pochybení nespátřuje.

Rovněž námitka týkající se materiální stránky přestupku není důvodná. Prvně je třeba opakovaně uvést, že žalovaný se s touto námitkou ve svém odvolacím rozhodnutí dostatečně vypořádal. Není smyslem soudního přezkumu takovou argumentaci opakovat. Soud námitku žalobce zcela odmítá a hodnotí ji jako zcela nepřiměřenou a opovážlivou v dané situaci, kdy vozidlu žalobce byla mimo obec naměřena rychlost 126 km/h po odečtení tolerance v místě povolené rychlosti 80 km/h.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné protiprávní jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně. Jak vyplývá z uvedeného ustanovení, znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Naplnění formálního znaku nebylo v zásadě zpochybněno, rychlost jízdy byla překročena. Materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v ustanovení § 1 zákona o přestupcích; zde žalobce s odkazem na teoreticky možnou situaci vozovce tvrdí, že tento znak naplněn nebyl, neboť v dané chvíli nemohl nikoho ohrozit. Odkazuje v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-74 ze dne 14. 12. 2009.

Žalobce v projednávané věci překročil nejvyšší povolenou rychlost pro jízdu mimo obec o 46 km/h, tedy ve výši zcela podstatné. Tím žalobce naplnil jak formální (překročil rychlost) i materiální (ohrozil zájem společnosti - bezpečnost provozu na pozemní komunikaci rychlou jízdou) znaky přestupku. Již Nejvyšší správní soud uvedl ve výše citovaném rozsudku, formální znaky přestupkového jednání naplňují v běžných případech i znaky materiální. Z rozsudku, jehož se stěžovatel dovolává, však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku nedošlo vždy, když je sice naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby, avšak nedojde k přímému ohrožení osob nebo majetku. Je totiž možné, že za konkrétních okolností a v určitém konkrétním případě, nemusí překročení rychlosti vždy znamenat, že byla naplněna i materiální stránka přestupku proti

bezpečnosti silničního provozu na pozemních komunikacích (viz zmíněný rozsudek NSS, kdy se jednalo o překročení rychlosti o 2 km/h, přitom k měření rychlosti došlo několik metrů na přehledném úseku před umístěním značky „konec obce“). Nicméně tato konstrukce platí pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti; tím nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Tak tomu, však vzhledem k míře překročení stanovené hranice a místu, kde došlo k naměření rychlosti stěžovatele, nebylo.

Zástupce žalobce se svým zcela nepřípadným tvrzením tak zřejmě snaží navodit dojem, že řidiči motorových vozidel se mohou po silnicích pohybovat neomezenou rychlostí, a za přestupek by toto jednání mohlo být označeno toliko za situace, kdy bude způsobena škoda (na zdraví či majetku). Jedná se o zcela nesmyslnou a škodlivou snahu, která má zatříti společensky škodlivé jednání žalobce. Automobily jsou určeny k použití lidem a nikoli naopak.

S ohledem na shora uvedené závěry žaloba nebyla shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 7. července 2017

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v.r.
s o u d c e

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová